

Glenn Mullin

Blavatsky és Rerich

A Titkos Tanítás, a Kalachakra és a Shambala-prófeciák

Megjelent: az Albatross 2020. 1. számában

Fordította: Szabari János, 2021.

A világ manapság óriási hálával tartozik a nagy orosz misztikus, Mme Helena Petrovna Blavatsky – vagy H.P.B., ahogyan szeretettel emlegetik – életéért és munkásságáért. Mivel pedig Nyikolaj Rerich folytatta és tovább népszerűsítette az ő hagyományát, hasonlóképpen jelentős hálával tartozunk neki is.

H.P.B. akkor született, amiről azt mondhatjuk, hogy küszöbön állt a gyarmati időszak végének a kezdete. Olyan kor volt ez, amelyben a világ nagy részét a nyugati gyarmatosító hatalmak vastörvényei uralták. Az időszak szerencsétlen jellemzője volt a kulturális arrogancia és az önimádat, amely a világ sok nagy szellemi és tudományos hagyományának elpusztításához vezetett. Egyik példa erre, amikor a spanyolok elpusztították a maja és az inka civilizációkat szerte Közép- és Dél-Amerikában. Egész könyvtárakat égettek fel porig anélkül, hogy futólagosan belenéztek volna rengeteg könyvük tartalmába. A britek és a franciák sem voltak sokkal jobbak. A nem-európai emberekre és kultúrákra használt fogalmaknak lekicsinylő jelentésük volt, mint a „műveletlen”, a „barbár” és a pogány.

Mme Blavatsky élesen felszólalt ezen arrogáns, egocentrikus attitűd ellen. Az a kijelentése, hogy nyílt elmével kell keresni a mélyebb igazságokat, amiket meg lehet találni minden világhagyományban, nagyon forradalmi hozzáállás volt, és elindította azt a mozgalmat, ami mára az egész világon teozófiaként vált híressé. A „Nincs magasztosabb vallás az igazságnál” vált a jelmondatává.

H.P.B. szülőföldje sem volt kivétel a kor kulturális és szellemi önimádata alól. Bár H.P.B. születését tekintve orosz volt, a Teozófiai Társulat hivatalosan nem Oroszországban, hanem New Yorkban lépett napvilágra, ahol Blavatsky, Olcott és Judge jegyezte be 1875-ben. Az első alosztályt hivatalosan Londonban jegyezik be, ami eredetileg 1878. júniusban alakult meg, majd 1882-ben újra megalapították. Egy skót alosztály 1884-ben alakult meg. Az első kanadai alosztály 1891-ben jelent meg, helyileg Torontóban. Olcott és Judge az 1880-as években Indiába utazott, és megalapították azt, ami a Nemzetközi Központként vált ismertté Adyarban. Történetek kísérletek, hogy bejegyezzenek egy alosztályt Oroszországban az 1880-as és az 1890-es

években, de a nagyhatalmú orosz ortodox egyház szembe szegülése leküzdhetetlen akadályt jelentett. Később pedig, természetesen, amikor a hatalmat a kommunisták vették át, az új kormányzat nem tekintett jóindulattal a kezdeményezésre.

Ez a helyzet az orosz teozófiával akkor keltette fel a figyelmemet, amikor elkezdtem egy Nyikolaj Rerichről, egy korai és fontos teozófusról szóló könyvön dolgozni. Valódi dokumentumokat akartam szerezni Rerich korai kapcsolatairól a teozófiával, fiatal felnőttkorára idején Szentpéterváron, durván 1890 és 1916 között, amikor Finnországba utazott. Nem tudtam ráakadni semmilyen hivatalos dokumentumra. Az orosz teozófus barátaim által ismertetett ok az a tény volt, hogy az egyház nyomása a formális teozófiai tevékenységeket lehetetlenné tette abban az időben. Nem hivatalosan persze H.P.B. üzenete eljutott a baráti szalonokon és időszaki kiadványokban megjelent cikkeken keresztül.

Néhány évvel ezelőtt Rerich szerepét tanulmányoztam az első Európában építendő buddhista templom megteremtésében, név szerint a Lama Templomában Szentpéterváron. Rerich benne volt a tervező bizottságban, amely felügyelte ennek a bámulatos templomnak az építését, és a forrásaim szerint festett üvegablakai közül többet ő készített. Az a szembenállás, amely TS-t érte az orosz egyháztól az 1880-as és 1890-es években, ismét előjött, ekkor a buddhista templom vált a célpontjává. Átolvastam két fontos könyvet, amely mélységében vizsgálták ennek a templomnak a történetét: John Snelling: *Buddhism in Russia: The Story of Agvan Dorzhiev, Lhasa's Emissary to the Tsar* (Element Books, London, 1993); és Alexander Andrejev: *Soviet Russia and Tibet: The Debacle of Secret Diplomacy, 1918-1930s* (Brill, Leiden and London, 2003). Az utóbbi bár egy későbbi időszakra összpontosít, de szentel egy fejezetet Rerichnek és munkásságának Alexander Andrejev írt egy kis könyvet is kizárólag a templom történetéről.

Snelling könyvében a hivatkozások Hambo Lama Agvan Dorzhiev életrajzára a láma számos panaszát meséli el azzal az ellenállással kapcsolatban, amelyet az orosz egyház részéről tapasztalt. Furcsa módon úgy hivatkozik az egyházi vezetőkre, mint „a hosszú hajúak”, feltehetően azért, mert a buddhista papoknak hagyományosan borotvált fejük van, míg az orosz ortodox papoknak gyakran abnormálisan hosszú, lengedező fűrtjeik vannak.

Mme. Blavatsky ilyen típusú kulturális és vallási sznobság és szektásság vége felé indított el egy nemzetközi mozgalmat. Az üzenetét pedig hálás fülek hallották meg szerte a világon.

A második nagy adósság, amivel a világ népei tartoznak neki abban a kijelentésében gyökerezik, amely rámutat arra az alapvető tényre, hogy minden spirituális hagyománynak két oldala van: 1. egy exoterikus oldal, amelyet az általános néptömeg könnyen meg tud érteni és be tud fogadni, ami általában vallásos gyakorlaton, egyszerű szertartáson, lecsupaszított filozófián alapul, és 2. egy ezoterikus oldal, amely a misztikusabb beállítottságú és spirituálisan elkötelezettebb keresőt szólítja meg és elégíti ki. A kereszténységben például az előbbire példa az az ember, aki egyszer a héten elmegy a templomba, talán asztali áldást is mond, és elmond egy imát elalvás előtt. Az utóbbit az a keresztény példázza, aki beleveti magát az esszénus tanítások, mint a kabbala intenzív tanulmányozásába.

A világ nagy hagyományainak ilyen szemlélete lehetővé tette néhány gyenge pont és filozófiai képtelenség tiszteletteljes megértését, amiket láthatunk a népszerű formákban, amiket a spirituális hagyományok gyakran táplálnak az „átlagemberek” körében világszerte.

A harmadik adósság, amivel H.P.B.-nek tartozunk, abból az erőfeszítésből ered, amit a spiritualitás és a tudomány integrálásáért, vagy legalább harmóniájának megteremtéséért tett. Európa és Amerika mélyen megosztott volt az emberi kultúra e két megnyilvánulási módja között. A szakadék egyik oldala azt állította, hogy a vallásnak kell uralkodnia a tudomány fölött, míg a másik oldal azt állította, hogy a vallást a tudománynak le kell rombolnia. Úgy tűnt, a két oldal ellenségként tekintett egymásra. H.P.B., majd utána Nyikolaj Rerich ezt a két kiegészítő erőt az emberi szellem beteljesedésében látta. Lehet, hogy ez manapság nyilvánvaló igazságnak

tekinthető, de H.P.B. idejében ez vérre menő csata volt a templomok és a tudományos akadémiák megszentelt folyosóin. H.P.B. helyesen érzékelte, hogy ez a kibékíthetetlen eltávolodás az emberi törekvések e két legfontosabb szférájában nem csak haszontalan, de hiábavaló és kontraproduktív is. Az emberiség sikeres és egészséges jövőjének keresnie kell az emberi tevékenység minden területének az integrációját. Ez az integratív megközelítés jól kifejeződik az Amerikai Teozófiai Társulat küldetésének megfogalmazásában, ahol minden évben egyszer vagy többször ezt tanítottam az elmúlt 35 évben: „egy teljes küldetés, amely egy tanulmányozásban, meditációban és szolgálatban együttműködő követőt inspirál, egy küldetés, amely nyílt elméjű keresésre bátorít a világ vallásai, filozófiái, tudományai és művészetei körében, hogy megértsük a korok bölcsességét, tiszteljük minden élet egységét, és segítsünk az embereknek felfedezni a spirituális személyiségátalakítást, és annak erkölcsi fenntartása, hogy minden cselekedetünk, érzelmünk és gondolatunk hatással van minden más lényre, és hogy mindannyian képesek és felelősek vagyunk azért, hogy hozzájáruljunk az egész javához.

Ugyanez a spirituális és civil kultúrák egységére helyezett hangsúly vált Nyikolaj Rerich munkájának alapjává az 1920-as években, amikor ő és a felesége, Helena megalapították a The Master's Institute-ot egy felavatott 27 szintes épületben New York Cityben, a Riverside Drive 310-ben. (Később, a nagy gazdasági válságot követően ezt a csodálatos épületet fel kellett adni Rerichéknek és követőiknek, és az intézet egy ötemeletes villába költözött a 107. utcában, ahol ma a Rerich múzeum található.) Később, miután Nyikolaj Rerich és családja az Indiai Himalája Kullu-völgyébe költözött, egy intézeten keresztül folytatták „az emberi törekvés egyesített mezőjének” fejlesztését, amit Naggar-ban alapítottak meg, és The Urusvati Himalayan Research Institute-nak nevezték. Természetesen ez volt a Rerich-család lakóhely is Nyikolaj Rerich életének utolsó évtizedében. Az intézmény ma is működik The Roerich Memorial Trust néven. Az a megtiszteltetés ért, hogy találkozhattam Nyikolaj kisebbik fiával, Sztatoszlav Rerich-hel és feleségével, Devi Khaan-nal ott egyik látogatásom során arra a hihetetlenül gyönyörű helyre az 1980-as évek során.

Végül, a negyedik adósság az, ami nagyon közel áll a szívemhez. Ez abból származik, hogy H.P.B. ismertette meg a tibeti buddhizmust a nyugati világgal. Én magam Lama Tsongkhapa-tól eredő Gelukpa-hagyomány gyakorlója vagyok, és majdnem 20 évet töltöttem tanulmányozással Dharamsala-ban, a tibeti menekültek indiai központjában. Mme. Blavatsky volt az első európai író és tanító, aki betekintő ablakot nyitott erre a magasztos és ezoterikus hagyományra. Példák erre az ismertetések a fontos tibeti Gelukpa-tanításokról, mint a Lam Rim, a Kalachakra és a Shambala. Továbbá az írásai Tsongkhapa-ról, a Dalai Lámákról, a Panchen Lámákról, Lhasa-ról, a Potala-ról, a Tashi Lhumpo kolostorról és más témákról fontos betekintést kínálnak a tibeti történelmi és kulturális környezetbe. Geoffrey A. Barborka műve, a *H. P. Blavatsky, Tibet and Tulku* (Point Loma, 1910) egyfajta futó pillantást kínál H.P.B. tapasztalásainak erre az aspektusára.

Nagyjából egy évtizeddel ezelőtt abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy kb. 45 teozófus csoportját vezettem zárandoklatra Tibetbe, egy „Tibet: Mme Blavatsky lába nyomán” nevű expedícióval. Tashi Lhumpo-ba tett látogatásunk különösen megrendítő volt, mert ez volt H.P.B. sok inspirációjának a forrása. Ahogyan Barborka tanulmánya rámutat, Blavatsky különleges érdeklődést mutatott a Kalachakra tanítás, annak Shambala- említése és a Kalachakra próféciák iránt. Ugyanez az érdeklődés itatta át később az orosz születésű festőt, Nyikolaj Rerich-et, és valójában ezt vált a fő erővé a festményein, írásaiban és általános világszemléletében.

Abból a mintegy 25 könyvből, amit a tibeti buddhizmusról írtam, az egyik a Kalachakra Tantrára összpontosít (*The Practice of Kalachakra*, Snow Lion Publishers, NY., 1991). A sors úgy hozta, hogy ez volt az első könyvem is, amit oroszra lefordítottak. Ezért nem illetlenség néhány szót mondanom a Kalachakra-ról mind Blavatsky-val, mint Rerich-hel összefüggésben. Valószínűleg H.P.B.-nek és a Kalachakra Tantra iránti attitűdjének a legjobb vizsgálatát az

amerikai teozófus és történész, David Reigle végezte el. A „*What Are the Books of Kiu-te*” című cikke (High Country Theosophist, 1994) kiváló példa erre. Ez a cikk megvilágítja a témában írt korábbi könyvét, a *The Books of Kiu-te, or, The Tibetan Buddhist Tantras: A Preliminary Analysis* (Wizard Bookshelf, 1983).

Ahogy David rámutat, H.P.B. első könyvét, az *Isis Unveiled*-et főleg az egyiptomi / közép keleti misztériumok inspirálták, míg a második könyvét, a Titkos Tanítást nagyrészt a keleti, legnagyobb mértékben a buddhista misztériumok inspirálták. Buddhista misztériumokon Reigle a buddhista tantrákat érti. Helyesen rámutat, hogy a „Kiu-te” név a „Tantra rész” régi-módi fonetikus átírása (amit rGyud-sde-ként betűzünk az átírás Wille-rendszere szerint). A szó a két nagy tibeti buddhista könyvgyűjtemény, a Kangyur („Buddha lefordított szavai”, 108 kötetben) és a Tengyur („Lefordított Shastra-k, vagy a későbbi indiai mesterek munkái”, durván 250 kötetben) részeire utal. Más szavakkal, a Kiu-te rész a Kangyur-ban Buddha számos tantrikus tanításának a tibeti fordítását tartalmazza, a Tengyur Kiu-te része pedig későbbi indiai mesterek lefordított tantrikus műveit tartalmazza. Valójában David előnyben volt Blavatsky és a Kalachakra / Shambala kapcsolatának sok általános magyarázójával szemben, abban, hogy Nyikolaj Rerich fiához, Jurijhoz hasonlóan ő is tökéletesen ismerte mind a szanszkrit, mind a tibeti nyelvet, azt a két nyelvet, amelyeken a Kalachakra fennmaradt. Reigle-nek az az elmélete, hogy a Titkos Tanítás erősen a Kiu-te-ből, vagyis a tibeti Kangyur és Tengyur Tantra részéből táplálkozik. (A Lhasa-i emberek manapság a Kiu-te-t Gyu-de-nek, míg a kelet tibetiek Ju-te-nek ejtik.)

A Kalachakra-ról szóló saját könyvembe beletettem fél tucat, a Kalachakráról szóló Gelukpa tibeti munka fordítását. Közülük talán a legfontosabb a Du-khor Rim-nyi Zin-tri, vagy „Magyarázatok a Kalachakra két szintjéről”, mivel ezek szerkesztett magyarázatok, amiket az első dalai láma (1391-1475) szóban adott a Tashi Lhumpo kolostorban. Ahogy korábban említettem, H.P.B. legerősebb spirituális kapcsolatát Tibettel a Tashi Lhumpo-ba történt misztikus befogadása jelentette. A teozófusok érdeklődésére, ez a könyv szintén tartalmazza az első Panchen Láma „Ima a Kalachakra ösvény gyakorlatának teljesítéséhez” versét. Azon a zarándoklaton, amelyet nagyjából egy évtizede vezettem 45 teozófussal Tibetbe, néhányunknak sikerült engedélyt kapni, hogy a hatodik Panchen személyes audiencia-szobájában meditáljunk, annak a Panchen-inkarnációéban, akiről H.P.B. elmondja, hogy találkozott vele. Ugyanabban a szobában fogadta őt. A hely energiája elképesztően erős volt.

A Kalachakra és a Shambala misztériumai iránti teozófiai érdeklődés felerősödött Nyikolaj Rerich életével és műveivel. Legnagyobb festményei közül több, mint két tucatot ez a téma inspirált. Továbbá, 1909-től, amikor is az első Láma-templom építésének tervező bizottságában szolgált Szentpéterváron, a haláláig Indiában 1947-ben az élete fő céljának a Kalachakra-prófécia beteljesítését tekintette. Kevés kétség van afelől, hogy önmagát nem csak ennek az eszmének a szolgálójaként látta, hanem egy jelentős szereplőnek is annak feltárásában. A tervezet mögött álló láma Hambo Lama Agvan Dorzhiev volt.

Mint ahogy David Reigle megvizsgálta a Kiu-te betűzésének kérdését a *The Books of Kiu-te* című műben, úgy hasznos lehet, ha mondunk valamit Hambo Lama Agvan Dorzhiev nevének betűzéséről, arról a lámáról, aki felügyelte a Láma Templom építését Szentpéterváron. Hambo Lama a Khenpo Láma cím mongol torzult kiejtése, ami főpapot jelent. Agvan a Ngawang tibeti név mongol kiejtése, ami „a Beszéd Urát” (vagyis a Dharma tanítását) jelenti. Dorzhiev a tibeti Dorje név orosz torzult kiejtése, ami varja-t vagyis gyémántot jelent.

Röviden, Ngawang Dorje volt a név, amit kapott, amikor buddhista pappá felszentelte 19 éves korában a 13. dalai láma tanítója, Yongzin Purchokpa Ngawang Jhampa. Ngawang Dorje

ragyogó tanulónak bizonyult, és később még a 13. dalai láma hét helyettes oktatójának egyikévé (Tsen-shab tibetiül) is vált. (A legtöbb dalai lámának két fő tanítója és hét helyettes oktatója van.) Később Hambo Lámává vált, vagyis Burjátia főpapjává, és a cár tanácsadójává is. A Kalachakra Tantra erős gyakorlója volt, ugyanakkor Shambala-rajongó is, és úgy tekintett Oroszországra, mint egy főbb szereplőre a Kalachakra-prófécia beteljesülésében, egy „ezer éves békeként” ismert aranykor eljövételében.

Valójában – ahogyan Nyikolaj Rerich maga állítja – Agvan Dorzhiev volt az első, aki bevezette őt a Kalachakra Tantrába és a Shambala-próféciaiba. Ahogyan a *Himalája: a Fény lakhelyében* írja: „Először Shambaláról egy buddhista kolostor építése során hallottam az orosz fővárosban. A tervező bizottság tagjaként találkoztam egy nagyon képzett burját lámával, aki először ejtette ki a Chang Shambala nevet. Meg kellett tanulnom ennek a névnek a nagyszerű jelentését.” Kétségtelen, hogy a „nagyon képzett burját láma” utalás Hambo Lama Agvan Dorzhiev-re.

A „Chang Shambala”-ban szereplő „Chang” szó jelentése: „északi”. A buddhista próféciában egy messze északon élő nép fog közreműködni az Aranykor elindításában.

Feltételezhetően a burját lámával való találkozása után történt – ami talán 1905-ben vagy akörül történt (bár egyes írók 1909-re teszik) –, hogy Rerich elkezdett szalonokba járni Szentpéterváron, amik összejöveteleiket H.P.B. írásainak és tanításainak szentelték. Ahogyan fentebb említettük, hivatalosan 1919-ben lett teozófus, amikor Londonban lakott.

A tanulmányomat egy, a Kalachakra-gyakorlat kulcselemeiről szóló kis verssel fejezem be, amit Tashi Lunpo-ban írt az első Panchen Láma, Lobsang Chokyi Gyaltzen, valamikor a XVII. század közepén. (Ezt a Panchent negyedikként tarják számon a Kína által elfoglalt modern Tibetben.) Ez talán némi betekintést nyújthat abba, miért volt mind H.P.B., mind Rerich Kalachakra- és Shambala-rajongó. A vers/imádság megtalálható a *The Practice of Kalachakra* című könyvemben.

Az üresség bölcsességével egyesült mélységes, sugárzó üdvösség pajkos játékából

A dicsőséges Kalachakra mandalája megnyilvánul.

Rajta meditálva gyönyörködjek a megvilágosodott lényekben

És gyűjtssem össze a pozitív energia egy hatalmas óceánját.

(A „megosztott” exoterikus tudathordozó)

A fehér jóság ezen óriási erején keresztül

A spirituális mesterek állandóan foglalkozzanak velem,

Akik elválaszthatatlanok természetükben a Kalachakrától, az Őseredeti Buddhától,

És gyorsan töltsék meg az elmém virágkehelyét

A közös ösvény belső megtapasztalásának nektárjával.

(Beavatás megkapása)

Miután megkaptam a beiratkozás tantrikus beavatásait, mint egy gyerek,

Valamint a világi és nem-világi beavatásokat is,

Amelyek tisztítják az ember folytonos beszennyeződéseit,

És elültetik a négy kaya¹ magjait,

Időzzek örömmel a tantrikus nevelésekben és oktatásokban.

(A nemzés szintű jógák)

---

¹ Dharmakaya (valóságtest); sambhogakaya (a tökéletes elragadtatás teste); nirmanakaya (a kiáradási test); svabhavikakaya (ezek lényegiségének teste) – a ford.

A négy hagyományos vajra-fegyver felöltésének jógáján keresztül,
És invokálva Vajravega-t, a rettenetes dühöngés urát,
Körülvéve a hatvan védelmezővel, érjem el
A minden negatív és akadályoztatás legyőzésének képességét.
Tanuljam meg egyesíteni a nagy üdvösséget, amely elválaszthatatlan
A megszabadulás négy kapujának ürességétől,
És így tisztítsam meg a közönséges halált, a lélekvándorlást és az újraszületést;
A tér szféráján, a négy elemen, a Hegyek Királyán, stb.

Való meditáción keresztül

Ismerjem fel a gyémánt test maradandó természetét.

Megidézve a számádit, amely a misztikus palotára összpontosul,

Középpontjában a Nagy Hős, külső formával és anélkül,

Aki az öt megvilágosodásból született, átölelve egy Hitvest,

Az irányítatlan lélekvándorlások és újraszületések tisztuljanak meg.

A szeretkezések hangjai által előhívott

Tantrikus istenségek beleolvadnak (a Hitves) lótuszába,

Majd pedig kiáradnak mandala-formáikban.

A legteljesebben győzedelmes mandalán való meditáláson keresztül,

Az elsötétülések, azok felhalmozódásai tűnjenek el.

Hajtsam végre a megvilágosodás húsz fázisának meditációit –

Az egyesülő Férfiről és Hitvesről, szenvedélyük

Tüzeiről, ami egy nagy összeolvadást eredményez,

Az invokációról, az újra előbukkanásról,

Az istenségek körének kiáradásáról,

Egy ízlésűvé válásról, a felhatalmazásról, és így tovább –

És így végezzem el a legteljesebben győzedelmes tevékenységeket,

Jussak a beteljesülés közvetlen közelébe.

A Chandali megolvasztja a cseppet, előidézi a négy élvezetet, amik alulról emelkednek fel:

Feleljek meg gyorsan a beteljesülés ezen ágának, a csepp jógájának.

Az anyag felfelé halad, előidézi a négy élvezetet, amik alulról emelkednek fel:

Feleljek meg gyorsan ennek a finom jógának, a nagy beteljesülésnek.

(A beteljesedés szintje: az első négy jóga)

Az egyéni elvonulás és a dhyana jógájainak gyakorlásán keresztül, amely eléri a formát,

És az energia irányítás és fenntartás jógájainak gyakorlásán keresztül, amely eléri a magasabb energiát,

Emelkedjek fel egy bölcsesség-isten,

A Férfi és a Hitves, az üres test kereke urának tényleges formájában

A köldök lótuszkertjénél.

(A beteljesedés szintje: az ötödik és a hatodik jóga)

Ezután valósítsam meg a rákövetkező tudatosság jógáját,

És egy mudrával való boldog összjátékon keresztül

Idézzem elő az üdvösség 21,600 megtapasztalásának sorozatát

A nap és a hold egyesülésének helyéből

A központi csatorna közepében,

Így téve tökéletessé a számádhi jógáját.

(A mandala-tevékenységek)

A dicsőséges Kalachakra-mandala tantrikus istenségei

Megtöltik a tíz irányú világrendszerek miriádjait,

És a rendteremtés, a gyarapítás, a teljesítőképeség és a harag mágikus cselekedeteinek segítségével

Még most is a sikeredért és megvilágosodásodért dolgoznak.

Tudd, hogy ez így van, vedd örömmel ezt a tudást,

Én pedig énekelni fogok egy szerencsehozó dalt.

(Egy szerencsehozó dal a Kalachakra-származású Mesterekhez.)

Üdvözllet a Kalachakrának és a Hitvesnek, a természetében

Elpusztíthatatlan együttérzésnek és a végtelen bölcsességnek,

Amely egy sugárzó, a tökéletesség jegyeit és jeleit hordozó formában nyilvánul meg,

Mint egy páratlan szépségű szivárvány lenyűgöző képe.

Benneteket hívlak, és a múlt és jelen minden származású mestere,

Különösen az eredeti hét Shambala-mestert

És a Shambala huszonöt kalkin-ját.

Különösen hívom Suchandra-t, aki először kapta meg

A tantráknak ezt a királyát (Buddhától),

És Mahasiddha Pundarika-t, aki a részletes magyarázatokat írta.

E mesterek kedvező tulajdonságainak ereje által

Tűnjön el az összes akadályozó körülményünk és tökéletlenségünk,

A jóság és a boldogság pedig úgy növekedjen, mint a dagadó hold,

Előidézve a csoda és a dicsőség egyik ünnepét.

(Szerencsét hozó dal a Kalachakra-gyakorlatról)

Begyűjtve a tantrikus istenségeknek csupán egy lábkörmét,

Akik egyaránt táncolnak az istenek és a démonok feje felett,

A Kalachakra és a Hitves, a misztikus úr és hölgy

Akik a gyémánt ékszerek mandala-palotájában laknak,

A pozitív karma mérhetetlen hulláma indul útjára.

Ezen erő kedvező tulajdonságainak hatalma által

Tűnjön el az összes akadályozó körülményünk és tökéletlenségünk,

A jóság és a boldogság pedig úgy növekedjen, mint a dagadó hold,

Előidézve a csoda és a dicsőség egyik ünnepét.

(Szerencsét hozó dal a Kalachakra-örökségről)

A dicsőséges Buddha, minden mandala ura által tanított

Minden tantrikus rendszer között a legmagasabb és a legkiválóbb

Nem más, mint a Kalachakra átörökítése.

Ezen örökség kedvező tulajdonságainak hatalma által

Tűnjön el az összes akadályozó körülményünk és tökéletlenségünk,

A jóság és a boldogság pedig úgy növekedjen, mint a dagadó hold,

Előidézve a csoda és a dicsőség egyik ünnepét.

(Szerencsét hozó dal a Kalachakra-adeptusokról)

Azoknak a kedvező tulajdonságoknak az ereje által,

Amelyek a férfiakban és az asszonyokban léteznek, akik megtalálták a legfelsőbb felismerést

E dicsőséges Őseredeti Buddha ösvényén keresztül,

És azokban a mesterekben, akik fenntartják a leírt tudást
És ennek a tantrikus hagyománynak a belső megvalósítását,
Tűnjön el az összes akadályozó körülményünk és tökéletlenségünk,
A jószág és a boldogság pedig úgy növekedjen, mint a dagadó hold,
Előidézve a csoda és a dicsőség egyik ünnepét.

Az első Panchen Láma – ahogyan a tibetológusok tudják – tanítója volt mind a negyedik, mind az ötödik Dalai Lámának, mint ahogyan Bogd Lama Jetsun Dampa-nak is, akiből Mongólia láma-királya lett. Mind H.P.B. mind Nyikolaj Rerich beszélt a mély karmikus összeköttöttségről a Panchen Láma inkarnációk sorozatával és a Tashi Lhumpo kolostorral, a Panchen Lámák székhelyével ennek a misztikus dalnak a megkomponálási ideje óta, több, mint 350 éve, egészen napjainkig.